

Sygn. akt IV Ua 25/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Elżbieta Wojtczuk

Sędziowie : SO Katarzyna Antoniak

SO Jerzy Zalasieński (spr.)

Protokolant : st.sekr.sądowy Marta Żuk

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2015 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z wniosku P. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 maja 2015r. sygn. akt IV U 564/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz P. G. kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

Sygn. akt IV Ua 25/15

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 18.05.2015 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w pkt I zmienił zaskarżoną decyzję (...) Oddział w S. z dnia 22.10.2014 r. w ten sposób, że przyznał P. G. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w kwocie 3.650 zł, co odpowiada 5% uszczerbkowi na zdrowiu, w pkt II zasądził od (...) Oddział w S. na rzecz P. G. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe było wynikiem ustalenia przez Sąd Rejonowy następującego stanu faktycznego.

Decyzją z 22.10.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu P. G. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy.

Organ rentowy powołał się na dokumentację powypadkową z której wynika, iż zdarzenie z 7.03.2014r. nastąpiło podczas prac rozładunkowych samochodu ciężarowego. Magazynier firmy przyjmującej towar operując wózkiem

widlowym złożył drabinkę naczepy, aby nie przeszkadzała w czasie rozładunku. Po skończonym rozładunku ubezpieczony będąc na naczepie nie zaczekał na ponowne rozłożenie drabinki, tylko zeskoczył z naczepy z wysokości ok. 1,5 m na podłoże, co skutkowało pęknięciem łątki kolana prawego. W ocenie organu rentowego ubezpieczony nie zachował przepisów bhp.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony P. G. wskazał, że organ rentowy nie udowodnił umyślnego lub rażącego niedbalstwa naruszenia przez niego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia. W toku postępowania ubezpieczony udzielił pełnomocnictwa radcy prawnemu, który wniósł w imieniu ubezpieczonego o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

P. G. jest zatrudniony w firmie Usługi (...) w C. jako kierowca. 7.03.2014r. P. G. rozpoczął pracę o godz. 7.00 w M., gdzie dojechał samochodem ciężarowym razem ze swoją dziewczyną I. K.. Przed zakładem (...) czekał na wjechanie na jego teren w celu dokonania rozładunku. Około godz. 9.00 wjechał na teren zakładu, otworzył drzwi w tyłu naczepy, rozłożył drabinkę i wszedł na naczepę. I. K. została przed bramą zakładu. W miejscu, gdzie zaparkował pojazd na polecenie pracowników firmy (...), nie było rampy. Magazynier zakładu wstawił do naczepy wózek paletowy i P. G. zaczął mu pomagać przy rozładunku. W tym celu magazynier złożył drabinkę naczepy, aby nie przeszkadzała podczas rozładunku. Po godzinie zakończono rozładunek i P. G. czekał na naczepie na przyjscie magazyniera i rozłożenie drabinki. W tym momencie nie miał przy sobie telefonu komórkowego. Ponieważ magazynier nie przychodził przez około pół godziny, a on sam musiał dojechać do W. na godz. 19.00, postanowił opuścić naczepę. Ponieważ będąc na naczepie P. G. nie mógł rozłożyć drabinki, gdyż znajduje się ona pod spodem naczepy, więc zeskoczył z naczepy z wysokości ok. 1,5 m.

W wyniku tego zdarzenia P. G. doznał urazu skrętnego kolana prawego, który wywołał 5 % uszczerbek na zdrowiu.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o: zeznania ubezpieczonego P. G. (k. 21v-22), zeznania świadka I. K. (k. 22), opinie biegłego ortopedy R. K. (k. 27-28) oraz akta rentowe.

Wobec powyższego, Sąd pierwszej instancji uznał, że odwołanie ubezpieczonego okazało się zasadne.

Sąd Rejonowy przywołał treść art. 3 ust. 1 ustawy z 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.), zgodnie z którym za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych. Wskazał, iż w myśl art. 6 ust. 1 pkt 4 w/w ustawy z tytułu wypadku przy pracy przysługuje jednorazowe odszkodowanie dla ubezpieczonego, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Z kolei zgodnie z art. 21 ust. 1 w/w ustawy świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują ubezpieczonemu, gdy wyłączną przyczyną wypadków, o których mowa w art. 3, było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa.

Sąd I instancji zauważył, iż organ rentowy nie kwestionował przebiegu zdarzenia opisanego przez ubezpieczonego. Z jego relacji potwierdzonej zeznaniami świadka I. K. wynika, że przyczynami niniejszego zdarzenia było zeskoczenie przez ubezpieczonego z naczepy, zamiast zejście z niej po specjalnej drabince wywołane brakiem przystawienia tej drabinki przez magazyniera oraz pośpiechem samego ubezpieczonego.

Mając na uwadze treść tych zeznań Sąd Rejonowy uznał, iż zdarzenie z 7.03.2014r. nie zostało wyłącznie spowodowane przez udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 3.12.2013r. (II UK 169/13, LEX nr 1421810) „Występowanie jakiegokolwiek współprzyczyny wypadku uniemożliwia stosowanie konstrukcji utraty prawa do świadczeń w myśl art. 21 ust. 1 ustawy z 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, albowiem z tego punktu widzenia nie ma znaczenia ani to, która z przyczyn wypadku miała większy ciężar gatunkowy, ani to, w jakim ewentualnie zakresie ubezpieczony przyczynił się do zdarzenia. Istotne jest jedynie, że istniały także inne przyczyny wypadku, niż ewentualne zawinienie ubezpieczonego”. W niniejszej sprawie, zdaniem

Sądu Rejonowego, tą współprzyczyną było zachowanie magazyniera, który nie rozłożył drabinki po jej złożeniu w sytuacji, gdy ubezpieczony z przyczyn technicznych został pozbawiony możliwości samodzielnego jej rozłożenia.

W celu ustalenia uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza ortopedy. Biegły stwierdził, że w wyniku wypadku przy pracy ubezpieczony doznał urazu skrętnego kolana prawego. W badaniu przedmiotowym biegły rozpoznał cechy niewielkiej chondropatii rzepki oraz niewielkie rozluźnienie aparatu więzadłowego po stronie przysrodkowej, co uzasadnia rozpoznanie 5 % uszczerbku na zdrowiu.

W wyniku zastrzeżeń zgłoszonych przez organ rentowy w opinii uzupełniającej biegły wskazał, że stwierdził u ubezpieczonego odchylenie od stanu prawidłowego wbrew temu, co twierdzi organ rentowy.

Sąd I instancji podzielił wnioski wyrażone w opinii zasadniczej i opinii uzupełniającej sporządzonych przez biegłego specjalistę ortopedii oraz traumatologii narządów ruchu mając na uwadze rangę opinii sporządzonej przez doświadczonego i stałego biegłego z listy biegłych sądowych. Sposób uzasadnienia opinii, tj. umotywowania postawionych przez biegłego wniosków, pozwolił na przejrzyste zapoznanie się z wyrażonym w nich stanowiskiem, a w konsekwencji zrozumienie argumentów wskazujących na słuszność postawionych tez. Twierdzenia biegłego poparte były bowiem rzeczową, logiczną i spójną argumentacją, pozwalającą na kontrolę zasadności jego stanowiska. Biegły w pełni wyjaśnił wszelkie zastrzeżenia sformułowane przez pełnomocnika organu rentowego.

Sąd Rejonowy przypomniał, że zgodnie z pkt 156 załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18.12.2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r., poz. 954) orzeka się uszczerbek na zdrowiu w przypadku innych następstw uszkodzeń kolana: skrócenie kończyny, zaburzenia osi, stawu (koślawość, szpotawość, ruchomość patologiczna), dolegliwości przewlekłe zapalne, zapalenia ropne, ciała obce, przetoki itp. w zależności od stopnia.

Wysokość przyznanego odszkodowania uzasadniona jest z jednej strony określonym przez biegłego sądowego procentowym uszczerbkiem na zdrowiu, a z drugiej strony treścią art. 14 ust. 9 w/w ustawy i obwieszczeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 26.02.2014r. w sprawie wysokości kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej (M.P. z 2014r., poz. 187), zgodnie z którym obowiązuje kwota 730 zł każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, co po przemnożeniu przez ustalony w sprawie procentowy uszczerbek na zdrowiu daje kwotę wskazaną w wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych Sąd Rejonowy oparł na podstawie § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j. t. Dz. U. z 2013r., poz. 490).

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy. Zaskarżył wymienione orzeczenie w całości, zarzucając naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie oceny dowodów w postaci opinii biegłego sądowego lekarza ortopedy traumatologa z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów oraz naruszenie prawa materialnego, tj. art. 11 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych poprzez błędną wykładnię tego przepisu. ZUS wniósł przy tym o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy. W uzasadnieniu apelacji organ rentowy jako podstawę swojego zarzutu prawa procesowego wskazał, iż Sąd Rejonowy dopuścił jedynie dowód z opinii uzupełniającej, mimo że ZUS wniósł o wywołanie opinii przez innego biegłego ortopedę. Ponadto, organ rentowy podniósł zachodzącą niespójność opinii zasadniczej oraz uzupełniającej lekarza ortopedy i traumatologa. W ocenie skarżącego, ustalony przez biegłego uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonego nie znajduje odniesienia w badaniu przedmiotowym P. G.. Zdaniem ZUS, biegły w opinii nie odniósł się do następstw urazu, a ocenił tylko jego mechanizm oraz nie wskazał zachodzących u ubezpieczonego dysfunkcji funkcjonalnej.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczony reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego, jako niezasadna, podlega oddaleniu.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Ponadto Sąd Rejonowy logicznie uzasadnił swoje stanowisko.

Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela zatem zarówno ustalenia faktyczne, jak i ocenę prawną Sądu I instancji. Tym samym nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 1998 r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Wskazać jedynie należy, iż Sąd I instancji dopuścił się nieznacznego uchybienia proceduralnego. Powinien był bowiem oddalić wniosek o powołanie innego biegłego tej samej specjalności, jeśli uznał, iż w sprawie zaistniała przyczyna wyrażona art. 217 § 3 kpc, a mianowicie, że sporna okoliczność została już dostatecznie wyjaśniona. Wskazać przy tym należy, odnosząc się do powyższej kwestii, iż organ rentowy na rozprawie nie wniósł, w zakresie wskazanego uchybienia, o wpisanie zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 kpc. Stąd też, nie posiadał uprawnień do powoływania się w apelacji na niedopuszczenie przez Sąd Rejonowy dowodu z opinii innego biegłego ortopedy. Ponadto, w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, ZUS nie zgłosił zastrzeżeń do opinii uzupełniającej. Podnoszenie zatem na etapie apelacji zarzutów odnoszących się do treści opinii biegłego również powinno zostać określone jako spóźnione, w wyniku czego nie może zostać merytorycznie rozpoznawane przez Sąd Okręgowy.

W tym stanie rzeczy zgłoszony zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 11 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych określić należy jako nietrafny. Sąd Okręgowy nie doszukał się, na czym miałyby polegać błędna wykładnia wskazanej normy prawnej przez Sąd pierwszej instancji.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd Okręgowy oparł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc oraz § 11 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.) w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29.07.2015 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2015 poz. 1078).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na mocy art. 385 kpc, orzekł jak w wyroku.